

การตรวจสอบค้นหาความจริงคดียาเสพติด ศึกษากรณีการครอบครองไว้เพื่อ จำหน่ายและจำหน่าย

สุวิชา จักรเจริญ*

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธาณี วรรณทรัพย์**

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงการตรวจสอบค้นหาความจริงคดียาเสพติดศึกษากรณีการครอบครองไว้เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย เนื่องจากการค้นหาความจริงในคดียาเสพติดมีความสำคัญมาก เพราะนำมาใช้พิสูจน์ความผิด ความบริสุทธิ์ของจำเลยและยังนำไปใช้ในกระบวนการกำหนดโทษ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องกระทำด้วยความถูกต้องชอบธรรม เพราะการดำเนินคดีอาญากับบุคคลใดถือเป็นการลิดรอนสิทธิเสรีภาพของบุคคล ฉะนั้นแล้วก่อนจะตัดสินลงโทษผู้กระทำความผิดจึงมีความจำเป็นที่จะต้องรู้ถึงเจตนาที่แท้จริงของผู้กระทำความผิดเสียก่อนจึงจะสามารถลงโทษผู้กระทำความผิดได้อย่างเหมาะสม

จากการศึกษาพบว่า ประเทศในกลุ่มซีวิลลอว์ เช่น ประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ต่างก็ใช้ระบบการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐ หน้าที่ในการค้นหาความจริงเป็นหน้าที่ของศาล ส่วนพนักงานอัยการและเจ้าหน้าที่ตำรวจจะเป็นผู้รวบรวมพยานหลักฐานก่อนฟ้องคดี โจทก์และจำเลยจะทำหน้าที่เป็นเพียงผู้กระตุ้นในการสืบพยาน ในการดำเนินคดียาเสพติดก็เป็นเช่นเดียวกันเพราะทั้ง 2 ประเทศต่างไม่มีการกำหนดกฎหมายยาเสพติดขึ้นมาใช้โดยเฉพาะ อีกทั้งการพิจารณาเจตนาของจำเลยว่าครอบครองยาเสพติดเพื่ออะไร ทั้ง 2 ประเทศไม่ได้ให้ความสำคัญกับการคำนวณสารบริสุทธิ์ของยาเสพติดที่จับกุมได้แต่ทั้ง 2 ประเทศให้ความสำคัญกับกระบวนการค้นหาความจริง ถ้าได้ความจริงจากพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิดนั้นชี้ให้เห็นว่าการครอบครองยาเสพติดนั้นส่งผลกระทบต่อสังคมมากน้อยเพียงใด ก็จะลงโทษตามผลกระทบที่สังคมได้รับ ประเทศไทยใช้ระบบการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐ แต่ในทางปฏิบัติประเทศไทยกลับแบ่งการสอบสวนฟ้องร้องออกจากกันทำให้กระบวนการค้นหาความจริงขึ้นเจ้าพนักงานขาดความเป็นหนึ่งเดียวไม่สมบูรณ์แบบอย่างในต่างประเทศ และการสอบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานก็มุ่งเน้นแต่การสอบสวนเฉพาะเรื่องที่ต้องหากระทำความผิด อย่างในคดียาเสพติดก็จะเน้นการคำนวณสารบริสุทธิ์ และพิจารณาตามข้อสันนิษฐาน และคำนิยามว่าจำเลยมียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่ออะไร ส่วนศาลก็ยึดหลักการวางตัวเป็นกลางไม่ได้ทำหน้าที่ในการสืบพยานเอง ซึ่งนั่นไม่ใช่หลักการค้นหาความจริง

* นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ ปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

** ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

จริงที่ถูกต้อง เพราะการค้นหาความจริงที่ถูกต้องศาลจะต้องทำหน้าที่ในการสืบพยานและจะต้องค้นหาข้อเท็จจริงในส่วนที่เกี่ยวกับคนด้วย เพราะข้อเท็จจริงในส่วนนี้จะทำให้เราทราบได้ว่าจำเลยมีเจตนาครอบครองยาเสพติดเพื่ออะไรและจะได้กำหนดโทษจำเลยให้เหมาะสมต่อไป

ผลจากการศึกษาจึงมีการเสนอปรับปรุงให้มีการแก้ไขกระบวนการยุติธรรมทั้งองค์กร เพราะการจะสามารถค้นหาความจริงเพื่อให้ทราบเจตนาของจำเลยนั้นจะต้องเกิดจากความร่วมมือกันของเจ้าหน้าที่รัฐ จึงไม่สามารถแก้ไขเพียงจุดหนึ่งจุดใดได้ ดังนั้น จึงต้องเริ่มแก้ไขตั้งแต่กระบวนการสอบสวนฟ้องร้องให้เป็นกระบวนการเดียวกัน และในชั้นพิจารณาศาลจะต้องทำหน้าที่ในการสืบพยานอย่างกระตือรือร้น และจะต้องค้นหาข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิดให้มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเพราะข้อเท็จจริงในส่วนนี้จะทำให้เราทราบได้ว่าจำเลยมีเจตนาครอบครองยาเสพติดเพื่ออะไรและจะได้กำหนดโทษจำเลยให้เหมาะสมต่อไป

1. บทนำ

ภารกิจหลักของกระบวนการยุติธรรมทางอาญานั้น มีด้วยกัน 3 ประการ กล่าวคือ เพื่อคุ้มครองสังคม เพื่อป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดอาญา เพื่อคุ้มครองสมาชิกในสังคม ทั้งนี้จะต้องอยู่ภายใต้หลักนิติธรรม (Rule of Law) ฉะนั้น การตรวจสอบค้นหาความจริงเพื่อที่จะนำตัวบุคคลใดเข้ามาสู่การดำเนินคดีอาญาถือเป็นการลิดรอนสิทธิและเสรีภาพจะต้องกระทำภายใต้กฎหมายและให้กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลให้น้อยที่สุด การที่จะทำให้กระบวนการค้นหาความจริงนั้นมีประสิทธิภาพจะต้องทำการค้นหาและพิสูจน์ความจริงแท้ให้ปรากฏ อีกทั้งยังต้องค้นหาเจตนาในการกระทำความผิดของเขาเหล่านั้นเพื่อจะได้กำหนดโทษให้เหมาะสม ฉะนั้นแล้วการค้นหาความจริงในคดีอาญาโดยเฉพาะคดียาเสพติดนั้น เป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก

การดำเนินการค้นหาความจริงของประเทศไทยนั้น ได้แยกอำนาจในการสอบสวนฟ้องร้อง และอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีออกจากกัน ทั้งนี้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของการดำเนินคดีอาญาระบบกล่าวหา เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจดำเนินคดีโดยอิสระจากศาล¹ แต่ที่แตกต่างออกไป คือ ประเทศไทยได้แยกอำนาจสอบสวน ออกจากอำนาจฟ้องร้องกันอย่างชัดเจน ในการค้นหาความจริงในคดีนั้นขั้นตอนการสอบสวนฟ้องร้องนั้น ถือเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญมากเพราะเป็นจุดเริ่มต้นคดีในการรวบรวมพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงต่าง ๆ เพื่อเสนอพนักงานอัยการในการสั่งคดีและเสนอศาลในการพิจารณาคดี ในการตรวจสอบค้นหาความจริงในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในทุกขั้นตอนนั้นจะต้องให้ความสำคัญกับจำเลย โดยยกฐานะเป็น ปรธานในคดี² ทั้งนี้ตามหลักการลงโทษให้เหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิด(Individualization of

¹ คณิต ฅ นคร. (2555), กฎหมายวิพิจารณาความอาญา, พิมพ์ครั้งที่ 8 ,(กรุงเทพมหานคร : วิทยุชน),น.38.

² คณิต ฅ นคร. (2520), อัยการกับการสอบสวนคดีอาญา. วารสารนิติศาสตร์. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ปีที่9.ฉบับ2.น.134

punishment) ส่วนในการดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลนั้นก็ถือว่าเป็นขั้นตอนมีความสำคัญมาก โดยศาลจะต้องกระทำหน้าที่ด้วยความกระตือรือร้น (Active)³ ในการค้นหาความจริงเพราะในการพิจารณาคดีศาลเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีอำนาจในการที่จะสืบพยานด้วยตนเอง⁴ เพื่อที่จะนำพยานหลักฐานนั้นมาพิจารณาตัดสินว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ทั้งนี้ศาลจะต้องให้ความสำคัญในข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของจำเลยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ข้อเท็จจริงพฤติกรรมการกระทำ ความผิดของบุคคลนั้น และ อนาคตของคนนั้นว่าหลังจากได้รับโทษแล้วจะสามารถแก้ไขปรับปรุงตนให้สามารถกลับมาอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข แต่ในทางปฏิบัติของประเทศไทยนั้นพบว่ามีปัญหาในกระบวนการค้นหาความจริงตั้งแต่ต้นทางจนถึงปลายทาง เริ่มตั้งแต่ชั้นสอบสวนแม้ตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา⁵ จะกำหนดอำนาจให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดทั้งที่เป็นผลดี และผลร้าย และรวมถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิดไว้ แต่พนักงานสอบสวนก็หาได้กระทำเช่นนั้นไม่ พนักงานสอบสวนจะรวบรวมพยานหลักฐานที่จะมุ่งเน้นเฉพาะที่ผู้ต้องหากระทำความผิด ยิ่งทำให้ร้ายไปกว่านั้นเพราะทำให้พนักงานอัยการผู้ฟ้องคดีพิจารณาจากสำนวนเท่านั้นไม่ได้ทำการค้นหาความจริงด้วยตนเอง ย่อมไม่สามารถคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาได้เลย และศาลของประเทศไทยก็ยึดหลักวางตัวเป็นกลางไม่ทำการสืบพยานด้วยตนเองปล่อยให้การสืบพยานเป็นหน้าที่ของคู่ความ อย่างนี้เท่ากับศาลไม่ได้มีส่วนร่วมในการค้นหาความจริง หากคู่ความฝ่ายใดมีความสามารถในการเสนอพยานให้ศาลเชื่อก็เป็นฝ่ายชนะไป

ส่วนในคดียาเสพติดฐานที่มียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้นยังพบว่ามียาเสพติดตามกฎหมายว่าการครอบครองยาเสพติดประเภทหนึ่งกรณีเมทแอมเฟตามีนคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่ 375 มิลลิกรัมขึ้นไป หรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไป หรือน้ำหนักสุทธิตั้งแต่ 1.5 กรัมขึ้นไป ให้สันนิษฐานว่ามียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่งแท้จริงแล้วการจะพิจารณาว่าจำเลยมียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่ออะไรนั้นควรค้นหาจากการสืบพยานจากเจตนาที่แท้จริงไม่ใช่การคำนวณจากสารบริสุทธิ์ในขณะที่จับได้ เพราะสารบริสุทธิ์ที่พบไม่อาจเป็นตัวบ่งชี้ได้ว่าจำเลยมีเจตนาอะไร นอกจากนี้ในการลงโทษศาลยังใช้บัญชีระดับอัตราโทษ (ยี่ต็อก) คือบัญชีการกำกับการใช้ดุลพินิจของศาล⁶ เพราะเชื่อว่าการลงโทษผู้กระทำความผิดที่มีลักษณะความผิดเหมือนกันลงโทษเท่ากันคือความเสมอภาค แต่ไม่ได้คำนึงถึงการลงโทษที่เหมาะสมแก่ตัวผู้กระทำความผิดรายบุคคล

จากปัญหาดังกล่าวผู้เขียนจึงเห็นว่า ปัญหาในการค้นหาความจริงในคดียาเสพติดฐานมี ยาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้นเกิดจากการขาดความร่วมมือในการค้นหาความจริงและการไม่กระตือรือร้น

³ คณิต ฒ นคร. (2555), กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, พิมพ์ครั้งที่ 8, (กรุงเทพมหานคร : วิทยุชน.), น.551

⁴ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 228 และมาตรา 229

⁵ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 131 และมาตรา 138

⁶ สัญญา ภูริภักดี. (2540), “บัญชีมาตรฐานการกำหนดโทษผู้กระทำความผิดในทางอาญา (ยี่ต็อก),” รายงานส่วนบุคคลในการฝึกอบรมหลักสูตรผู้พิพากษาหัวหน้าศาล), น.8.

ในการค้นหาความจริงและการให้ความสำคัญกับการคำนวณสารบริสุทธิ์ในยาเสพติดมากเกินไป ดังนั้นผู้เขียนเห็นว่าหากต้องการให้การค้นหาความจริงในคดีมีประสิทธิภาพจะต้องเริ่มแก้ไขตั้งแต่การค้นหาความจริงในชั้นสอบสวนฟ้องร้องและการค้นหาความจริงในชั้นพิจารณาคดีของศาล เพื่อให้เกิดความร่วมมือกันค้นหาความจริงตามแบบการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐให้สมบูรณ์แบบ เพราะหากกระบวนการค้นหาความจริงนั้นมีประสิทธิภาพที่ดีการนำความจริงเหล่านั้นมากำหนดโทษย่อมส่งผลให้โทษที่ลงเหมาะสมและสามารถแก้ไขผู้กระทำความผิดได้

2. การตรวจสอบค้นหาความจริงในคดียาเสพติด ศึกษากรณีการครอบครองไว้เพื่อจำหน่ายและจำหน่ายตามกฎหมายของต่างประเทศ

การค้นหาความจริงในคดีอาญาในระบบกฎหมายซีวิลลอว์นั้นดำเนินคดีโดยรัฐ ซึ่งระบบนี้รัฐเท่านั้นเป็นผู้ฟ้องคดี และการค้นหาความจริงเป็นหน้าที่ของรัฐ ในชั้นก่อนฟ้องเป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการและตำรวจในการทำหน้าที่รวบรวมพยานหลักฐานและในชั้นพิจารณาศาลจะเป็น ผู้มีอำนาจในการค้นหาความจริง ในระบบนี้ เราเรียกว่า วิธีการค้นหาความจริงแบบไม่ต่อสู้กันหรือการค้นหาความจริงในเนื้อหา⁷

2.1 ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี กระบวนการสืบสวนคดียาเสพติดไม่มีกฎหมายเฉพาะหรือกำหนดหน่วยงานที่ควบคุมดูแลการดำเนินคดียาเสพติดไว้เป็นพิเศษแต่ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นหลักในการสืบสวนคดียาเสพติด⁸ ในการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานนั้นจะเน้นการรวบรวมพยานหลักฐานในส่วนที่เป็นข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับประวัติภูมิหลังของจำเลย ตลอดจนข้อเท็จจริงต่าง ๆ⁹ ที่เกี่ยวกับจำเลยทั้งที่เป็นผลดีและผลร้ายซึ่งในการสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับภูมิหลังของจำเลยหากจำเลยอ้างถึงสิ่งใดจะต้องทำการสอบสวนทันทีโดยไม่ถือว่าเป็นการทำให้ผู้ต้องหาเสียเปรียบแต่ถ้าผู้ต้องหาไม่อ้างถึงสิ่งใดถือว่าเป็นสิทธิของผู้ต้องหาเอง¹⁰ ส่วนการพิจารณาความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดนั้นกฎหมายของประเทศเยอรมันจะไม่มีบทสันนิษฐานทางกฎหมายว่าการครอบครองยาเสพติดเท่าไรถือเป็นการครอบครองเพื่อจำหน่าย เพราะประเทศเยอรมนีเน้นการค้นหาเจตนาจากข้อเท็จจริงมากกว่าตั้งข้อสันนิษฐานตามปริมาณ

⁷ ปทุมพร กลัดอ่ำ. (2553) “การนำวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับในวิธีพิจารณาความอาญา,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์), น.6-7.

⁸ ทิพย์วรรณ จันทนะ. (2556). มาตรการพิเศษในการตรวจสอบค้นหาความจริงในคดียาเสพติด.(วิทยานิพนธ์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต), น.121.

⁹ สรรค์ชัย สุทธิคินิง. (2551). การนำเสนอข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ถูกกล่าวหาเข้าสู่คดีอาญา. (วิทยานิพนธ์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต), น. 63.

¹⁰ รพีพร วัฒนะชีวะกุล. (2539). พยานหลักฐานประกอบ : ศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายคอมมอนลอว์, (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์), น.8 .

ยาเสพติดที่พบขณะจับกุม อีกทั้งในการกำหนดความหนักเบาของโทษก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการกำหนดตามประเภทหรือปริมาณยาเสพติด แต่จะพิจารณากำหนดโทษโดยดูจากข้อเท็จจริงในคดีที่ได้รับว่าการครอบครองยาเสพติดของจำเลยนั้นส่งผลร้ายต่อสังคมมากน้อยเพียงใด หากเป็นการครอบครองยาเสพติดเพื่อใช้ส่วนตัวส่งผลกระทบต่อสังคมน้อยอาจจะไม่ต้องรับโทษแต่ต้องไปบำบัดรักษา แต่หากการครอบครองยาเสพติดส่งผลกระทบต่อสังคมเป็นอย่างมากก็จะได้รับโทษไปตามนั้น จึงเห็นได้ว่าการพิจารณาสอบสวนรวมทั้งในการกำหนดโทษของประเทศเยอรมันไม่เน้นการคำนวณสารบริสุทธิ์แต่เน้นการพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับผู้ต้องหาเป็นสำคัญ

2.2 ประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส เป็นประเทศที่อำนาจการสอบสวนฟ้องร้องเป็นอำนาจเดียวกัน โดยอยู่ภายใต้การควบคุมของพนักงานอัยการซึ่งเป็นไปตามหลักการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐอย่างแท้จริง¹¹ โดยให้พนักงานอัยการทำหน้าที่ดำเนินคดีอาญาในนามของรัฐซึ่งพนักงานอัยการของประเทศฝรั่งเศสถือเป็นแบบอย่างของพนักงานอัยการในประเทศอื่นในภาคพื้นยุโรป¹² ในการสอบสวนคดียาเสพติดของประเทศฝรั่งเศสนั้นไม่ได้มีกฎหมายกำหนดหน่วยงานที่ควบคุมดูแลไว้เป็นพิเศษแต่บังคับใช้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจะเน้นการสอบสวนคดียาเสพติดจึงเป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการและตำรวจ สำคัญของการค้นหาความจริงในคดียาเสพติดของประเทศฝรั่งเศสไม่ได้คำนึงถึงแต่ชนิดและปริมาณเพียงอย่างเดียวแต่ยังคงให้ความสำคัญกับการพิจารณาประวัติอาชญากรรมที่มีมาก่อน และคำนึงถึงผลเสียที่มีแต่ส่งผลเช่นเดียวกับประเทศเยอรมัน¹³ หากพิจารณาและพบว่าเป็นการใช้ยาเสพติดส่วนตัวแม้จะถือเป็นความผิดอาญาแต่อาจใช้วิธีการรักษาบำบัดตามคำสั่งศาลมากกว่าการใช้โทษจำคุก และการครอบครองยาเสพติดก็ไม่มีกฎหมายกำหนดว่าปริมาณเท่าใดเป็นการครอบครองเพื่อเสพ หรือเป็นการครอบครองเพื่อจำหน่าย นั้นแสดงว่ากฎหมายยาเสพติดของประเทศฝรั่งเศสไม่ได้ให้ความสำคัญกับการแบ่งประเภทการครอบครองจากปริมาณของยาเสพติด แต่ให้ความสำคัญในส่วนของพนักงานอัยการที่จะทำหน้าที่ในการค้นหาความจริงจากพยานหลักฐานเพื่อให้ทราบถึงเจตนาของการครอบครองยาเสพติด จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องนำสารบริสุทธิ์หรือปริมาณยาเสพติดมาเป็นตัวแบ่งความผิด

¹¹ วรวิทย์ สุนทรเสถียรเลิศ.(2557). การเริ่มคดีอาญาโดยพนักงานอัยการ.(วิทยานิพนธ์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต),น.31

¹² คณิต ฅ นคร.(2551). อัยการกับการสอบสวนคดีอาญา: ภูมิธรรมและบทบาทของพนักงานอัยการ, กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, น.55-66.

¹³ ธนันท์รัฐ ธนิกจันรินทร์.(2555). การควบคุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด.(วิทยานิพนธ์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต)

3. การตรวจสอบค้นหาความจริงคดียาเสพติดศึกษากรณีการครอบงำไว้เพื่อจำหน่ายของประเทศไทย

การดำเนินคดีอาญาของประเทศไทยใช้ระบบการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐ โดยแบ่งการตรวจสอบค้นหาความจริงในคดีอาญาออกเป็น 2 ชั้น¹⁴ คือ การตรวจสอบค้นหาความจริงในชั้นเจ้าพนักงาน และการตรวจสอบค้นหาความจริงในชั้นศาล ในการตรวจสอบค้นหาความจริงในชั้น เจ้าพนักงานนั้นโดยปกติแล้วอำนาจการสอบสวนฟ้องร้องเป็นกระบวนการเดียวกันโดยพนักงานอัยการจะเป็นผู้รับผิดชอบ แต่สำหรับประเทศไทยนั้น การสอบสวนฟ้องร้องนั้นถูกแยกออกจากกันอย่างชัดเจนโดยอำนาจในการสอบสวนเป็นของพนักงานสอบสวนและอำนาจในการฟ้องร้องเป็นของพนักงานอัยการ เมื่อกระบวนการถูกแยกออกจากกันทำให้อำนาจการสอบสวนฟ้องร้องไม่สมบูรณ์ทั้งที่การสอบสวนคดีกระทำขึ้นก็เพื่อประโยชน์ในการฟ้องคดีของพนักงานอัยการ¹⁵ เมื่อมีการแยกการสอบสวนออกจากการฟ้องคดีทำให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจอย่างเป็นอิสระในการสอบสวนคดีจนขาดความเป็นนิติรัฐ¹⁶ อีกทั้งในการสอบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานนั้นก็เน้นการรวบรวมพยานหลักฐานที่เป็นโทษและเป็นผลร้ายแก่จำเลยเท่านั้นหาได้ทำการรวบรวมข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับประวัติภูมิหลังของจำเลย หรือข้อเท็จจริงที่เป็นคุณแก่จำเลยเพราะพนักงานสอบสวนเน้นการคำนวณสารบริสุทธิ์จากปริมาณยาเสพติดในขณะที่จับกุมได้มากกว่าการพิจารณาข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับประวัติภูมิหลังของจำเลย

การตรวจสอบค้นหาความจริงในคดียาเสพติดนั้นก็เช่นเช่นเดียวกับการดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป เพราะคดียาเสพติดก็คือเป็นคดีอาญาประเภทหนึ่ง ส่วนกฎหมายที่ใช้บังคับนั้นประเทศไทยมีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดขึ้นมาโดยเฉพาะ กล่าวคือ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ในกฎหมายยาเสพติดฉบับนี้นั้นมีการบัญญัตินิยามคำศัพท์เอาไว้ทั้งหมด 20 คำ แต่จากคำนิยามนั้นไม่ได้มีนิยามคำว่าครอบงำเพื่อจำหน่าย มีแต่เพียงคำว่าจำหน่าย เท่านั้น แต่กฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับการครอบงำเพื่อจำหน่ายเอาไว้ แม้ว่าจะเป็นข้อสันนิษฐานไม่เด็ดขาดจำเลยสามารถนำสืบหักล้างได้ว่าตนเองมิได้ครอบงำเพื่อจำหน่าย แต่เนื่องจากการจะนำสืบหักล้างนั้นก็เป็นไปได้ยากอีกทั้งยังขัดต่อหลักการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐ เนื่องจากระบบดังกล่าวหน้าที่ในการค้นหาความจริงไม่ใช่หน้าที่ของโจทก์หรือจำเลย แต่เป็นหน้าที่ของศาลในการที่จะสืบพยานเพื่อค้นหาความจริง แต่ในทางปฏิบัติกลับหาเป็นเช่นนั้นไม่ เนื่องจากศาลยึดหลักการวางตัวเป็นไม่ทำหน้าที่สืบพยานหลักฐานเองแต่ปล่อยให้เป็นที่ของโจทก์และจำเลย อีกทั้งการตรวจสอบค้นหาความจริงคดียาเสพติดของไทยเน้นการคำนวณสารบริสุทธิ์เป็น

¹⁴ คณิต ฒ นคร. (2555), กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, พิมพ์ครั้งที่ 8, กรุงเทพมหานคร : วิทยุชน, น.439.

¹⁵ มาละตรี เฮ้าศกุนต์. (2555), ทิศทางความเป็นอำนาจเดียวของการสอบสวนและฟ้องร้องคดีอาญาในประเทศไทย, (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต), น. 15-16.

¹⁶ คณิต ฒ นคร. (2555), กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, พิมพ์ครั้งที่ 8, กรุงเทพมหานคร : วิทยุชน, น.66

เกณฑ์ในการพิจารณาว่าจำเลยครอบครองยาเสพติดไว้เพื่ออะไรจึงไม่สามารถแก้ไขปัญหายาเสพติดได้เพราะที่ผ่านมากำหนดโทษตัดสินคดียังไม่เหมาะสมแก่ผู้กระทำความผิด

4. ปัญหาของการตรวจสอบค้นหาความจริงในคดียาเสพติด ศึกษากรณีการครอบครองไว้เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย

ประเทศไทยใช้ระบบการดำเนินคดีแบบระบบกล่าวหา กระบวนการค้นหาความจริงในคดีอาญาของศาลนั้นใช้ระบบกล่าวหา (Accusatorial system) หลักสำคัญของระบบกล่าวหา ก็คือการถือว่าคู่ความมีฐานะที่เท่าเทียมกัน การพิจารณาคดีอาญาเป็นการต่อสู้ระหว่างฝ่ายโจทก์และฝ่ายจำเลย และศาลวางตัวเป็นกลางไม่เอนเอียงเข้าข้างฝ่ายไหน ในการสืบพยานหลักฐานเป็นหน้าที่ของคู่ความศาลจะไม่ชักถามพยานเอง เพราะจะเป็นการเข้าไปมีส่วนร่วมและจะกลายเป็นข้อครหาว่าเอนเอียงช่วยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งโดยเหตุที่ประเทศไทยใช้ระบบกล่าวหาทั้ง ๆ เป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายซีวิลลอว์ จึงทำให้เกิดปัญหาต่อกระบวนการค้นหาความจริง ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการค้นหาความจริงในชั้นพนักงานสอบสวน การดำเนินการสอบสวนคดีของพนักงานสอบสวนนั้นเป็นอำนาจอิสระในการรวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงในการกระทำความผิดสืบเนื่องมาจากการที่ประเทศไทยได้แยกอำนาจการสอบสวนและอำนาจการฟ้องร้อง อันทำให้พนักงานสอบสวนมีความเป็นอิสระปราศจากการตรวจสอบย้อมทำให้เกิดการพลัดปลั่งและการละเมิดสิทธิมนุษยชนจากการใช้อำนาจช่วยเหลือพวกพ้อง หรือมุ่งแต่หาพยานหลักฐานที่จะปิดคดีโดยเร็ว ทั้งที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131¹⁷ และมาตรา 138¹⁸ ก็แสดงให้เห็นเจตนารมณ์ของการดำเนินการสอบสวนของพนักงานสอบสวนซึ่งต้องรวบรวมพยานหลักฐานทั้งที่เป็นคุณและเป็นโทษแก่จำเลย รวมทั้งข้อเท็จจริงที่เป็นประวัติส่วนตัวของจำเลย แต่ในทางปฏิบัติแล้วการรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวนนั้นจะรวบรวมพยานหลักฐานที่เป็นโทษแก่ผู้ต้องหาเสียเป็นส่วนใหญ่ในส่วนที่เป็นคุณนั้นจะไม่ได้ถูกรวบรวมเพราะเห็นว่าให้ผู้ต้องหาไปต่อสู้เองในคดีในชั้นพิจารณา เมื่อพนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานมาเช่นนี้ จึงส่งผลต่อการสั่งคดีของพนักงานอัยการ

2. ปัญหาการค้นหาความจริงในชั้นพนักงานอัยการ ตามหลักกฎหมายไทยแล้วนั้นพนักงานอัยการของไทยไม่มีอำนาจในการสอบสวนคดีทั่วไป มีแต่อำนาจในการฟ้องร้องคดีเท่านั้น การฟ้องคดีของพนักงาน

¹⁷ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131 บัญญัติว่า “ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดเท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหาเพื่อที่จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา”

¹⁸ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 138 บัญญัติว่า “พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนเองหรือส่งประเด็นไปสอบสวนเพื่อทราบความเป็นมาแห่งชีวิตและความประพฤติอันเป็นอาชญาของผู้ต้องหา แต่ต้องแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบข้อความทุกข้อที่ได้มา”

อัยการนั้นเป็นการพิจารณาสิ่งคดีจากสำนวนสอบสวนที่พนักงานสอบสวนส่งมาให้ โดยพนักงานอัยการไม่มีส่วนร่วมในการสอบสวนในคดีตั้งแต่แรก จึงทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติที่พนักงานอัยการไม่อาจเข้าไปทำหน้าที่ดูแลคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาได้ทัน จึงทำให้พนักงานอัยการมีบทบาทในการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหา น้อยมาก และทำให้พนักงานอัยการมีส่วนร่วมในการค้นหาความจริงน้อยมาก ซึ่งขัดกับหลักการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐซึ่งทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันค้นหาความจริง แม้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 วรรคสอง (1) จะให้อำนาจพนักงานอัยการสั่งสอบสวนเพิ่มเติมได้แต่ในความเป็นจริง ในกรณีที่พนักงานอัยการจะสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม นั้น มีอุปสรรคในเรื่องระยะเวลา การสั่งสอบสวนเพิ่มเติมไม่สามารถบังคับใช้ได้เต็มที่ประสิทธิภาพ

3. ปัญหาในการค้นหาความจริงในชั้นศาล ในการค้นหาความจริงในการสืบพยานศาลจะไม่ได้ทำการสืบพยานด้วยตนเองแต่จะให้เป็นที่โจทก์และหน้าที่ของจำเลย ทั้งนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 228¹⁹ และมาตรา 229²⁰ ก็ได้ให้อำนาจศาลในการสืบพยาน การที่ให้โจทก์เป็นผู้นำสืบพยานนั้นถือเป็นการผลักภาระให้โจทก์ทั้ง ๆ ที่ศาลนั้นเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการค้นหาความจริงในเป็นอย่างดี แต่เมื่อศาลวางตัวเป็นกลางทำให้กระบวนการพิจารณาลดประสิทธิภาพลงไป แม้จะเป็นหลักประกันได้ว่าศาลจะไม่เอนเอียงเข้าข้างคู่ความฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด และเกิดปัญหาในกรณีที่จำเลยกระทำผิดจริงแต่โจทก์ไม่ได้นำพยานเข้าสืบ ก็ต้องยกประโยชน์ให้แก่จำเลยไป และในกรณีตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา แห่งปี 2542 มาตรา 13 ในกรณีจำเลยให้การรับสารภาพคดีที่มีโทษขั้นต่ำจำคุกตลอดชีวิต ศาลจะต้องสืบพยานจนเป็นที่พอใจว่าจำเลยได้กระทำผิดจริง นั้นแสดงว่าหากโทษน้อยกว่าโทษขั้นต่ำให้จำคุกตลอดชีวิต ศาลสามารถลงโทษจำเลยได้เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพโดยไม่ต้องสืบพยาน ในการรับสารภาพของจำเลยนั้นบางครั้งเกิดจากความเชื่อว้าวับ ๆ ไปเดี่ยวศาลจะได้ลดโทษให้จึงจำใจรับสารภาพเพราะคิดว่าตนเองไม่มีทางจะชนะคดีได้ ซึ่งนั่นไม่ใช่การค้นหาความจริงที่ถูกต้อง

ปัญหาต่าง ๆ ตามที่ได้กล่าวมาส่งผลให้การดำเนินคดีอาญาเสถียรตั้งแต่ชั้นสอบสวนมุ่งแต่จะคำนวณสารบริสุทธิ์เพื่อนำมาพิจารณาประกอบการกำหนดโทษโดยไม่ได้รวบรวมข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับตัวผู้กระทำ เพื่อนำข้อเท็จจริงเหล่านั้นมาใช้ประกอบในการดำเนินคดี และการกำหนดโทษ ในปัจจุบันนี้ เมื่อมีคดีอาญาเสถียรเกิดขึ้นพนักงานสอบสวนจะรวบรวมพยานหลักฐานที่จะชี้ว่าผู้ต้องหากระทำผิด และคำนวณสารบริสุทธิ์ และสรุปสำนวนส่งให้พนักงานอัยการ เมื่อพนักงานอัยการรับสำนวนมาก็ทำการพิจารณาสั่งฟ้อง และฟ้องคดีต่อศาล เมื่อมาถึงชั้นศาล ศาลก็ให้ความสำคัญกับการคำนวณศาลบริสุทธิ์ ดูจากการกำหนดโทษที่ใช้บัญญัติระดับอัตราโทษ ศาลใช้สารบริสุทธิ์เป็นอัตราในการกำหนดโทษ ซึ่งนั่นกระทำเพื่อให้เกิดความเสมอภาคในการ

¹⁹ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 228 บัญญัติว่า “ระหว่างการพิจารณาโดยพลการหรือโดยคู่ความฝ่ายใดร้องขอ ศาลมีอำนาจสืบพยานเพิ่มเติม จะสืบเองหรือส่งประเด็นก็ได้”

²⁰ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 229 บัญญัติว่า “ศาลเป็นผู้สืบพยาน จะสืบในศาลหรือนอกศาลก็ได้ แล้วแต่เห็นควรตามลักษณะของพยาน”

ลงโทษในศาลเดียวกัน แต่เป็นการกระลงโทษที่ไม่เหมาะสมและถือเป็นการล้มเหลวในการค้นหาความจริงของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้นหาความจริงในคดียาเสพติด

5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การค้นหาความจริงในคดียาเสพติดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง ต้องใช้หลักการตรวจสอบค้นหาความจริง คือ การพิสูจน์ความผิด ความบริสุทธิ์ของจำเลย การดำเนินคดียาเสพติดในประเทศไทยมีแนวคิดตามแบบประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบซีวิลลอว์ กล่าวคือใช้หลักการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐ (public prosecution) และถือหลักการค้นหาความจริงตามเนื้อหา (the principle of material truth) เป็นการดำเนินการค้นหาความจริงโดยถือว่าทุกฝ่ายมีหน้าที่ในการดำเนินการค้นหาความจริงตามที่เกิดขึ้น และศาลถือเป็นองค์กรหลักในการดำเนินการค้นหาความจริง ภายใต้การตรวจสอบและการถ่วงดุลระหว่างองค์กร โดยการแยกภารกิจ การสอบสวนฟ้องร้องออกจากการพิจารณาพิพากษาคดี

การรวบรวมพยานหลักฐานในคดีอาญาที่มีประสิทธิภาพจะเป็นจุดเริ่มต้นของการส่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์และความผิดของผู้ต้องหาให้ได้ความจริงแท้ หากได้ข้อมูลที่ครบถ้วนทั้งสองส่วน กล่าวคือ ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับเรื่องในการกระทำความผิด และข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิด ย่อมส่งผลให้สามารถทราบเจตนาในการครอบครองยาเสพติดของจำเลยโดยไม่จำเป็นต้องมีข้อสันนิษฐาน หรือบทนิยาม และไม่จำเป็นต้องพิจารณาจากสารบริสุทธิ์ เพราะปริมาณสารบริสุทธิ์นั้นไม่อาจเป็นตัวชี้วัดได้ว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยครอบครองยาเสพติดเพื่ออะไร เพราะแม้บางครั้งเขาครอบครองจำนวนมากก็ไม่ได้หมายความว่า เป็นการครอบครองเพื่อจำหน่ายเสมอไป หรือแม้แต่กรณีที่ครอบครองยาเสพติดจำนวนมากเข้าค่ายเป็นการจำหน่ายแต่เขาอาจไม่ใช่อาชญากรร้ายใหญ่อาจเป็นเพียงผู้รับขนหรือรายย่อย ฉะนั้นการจะทราบถึงเจตนาได้นั้นต้องอาศัยข้อเท็จจริงในส่วนที่เกี่ยวกับคนเป็นอย่างมากและเมื่อกระบวนการตรวจสอบค้นหาความจริงสามารถกระทำได้อย่างสมบูรณ์ การกำหนดโทษก็จะเป็นไปอย่างเหมาะสมเช่นกัน

ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ไขการตรวจสอบค้นหาความจริงในคดียาเสพติดนั้น ควรจะต้องเริ่มแก้ไขดังต่อไปนี้

1. ควรแก้ปัญหาเรื่องการแบ่งแยกอำนาจสอบสวนฟ้องร้องออกจากกัน ให้มาเป็นอำนาจเดียวกัน โดยให้การสอบสวนฟ้องร้องอยู่ภายใต้การควบคุมของพนักงานอัยการ เนื่องจากการสอบสวนนั้นกระทำไปเพื่อการฟ้องร้อง ฉะนั้นแล้วการที่จะให้พนักงานอัยการฟ้องร้องคดีได้อย่างถูกต้องชอบธรรม พนักงานอัยการควรจะต้องเป็นผู้ที่เริ่มคดีด้วยตนเอง

2. ควรให้ความสำคัญกับการสอบสวนข้อเท็จจริงทั้งในส่วนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับเรื่องของผู้ต้องหาหรือจำเลยกระทำความผิด และข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับคนในส่วนของประวัติภูมิหลังของผู้ต้องหาหรือจำเลย รวมทั้งต้องรวบรวมข้อเท็จจริงทั้งที่เป็นคุณและเป็นโทษ เพราะการจะตัดสินบุคคลใดให้เขาเข้ามาสู่

กระบวนการยุติธรรมซึ่งเป็นการลิดลอนสิทธิเสรีภาพของบุคคล จะต้องทำการตรวจสอบค้นหาความจริงให้ครบทุกด้านเพื่อพิสูจน์ความผิดและความบริสุทธิ์

3. ควรยกเลิกบทนิยาม คำว่า “ผลิต” “นำเข้า” “จำหน่าย” เพราะการที่ฝ่ายนิติบัญญัติบัญญัติคำนิยามศัพท์เหล่านี้ไว้ในกฎหมายเวลาฝ่ายตุลาการนำมาใช้ก็จะใช้โดยการตีความอย่างเคร่งครัดทำให้เกิดปัญหาอย่างมากเนื่องจากคำนิยามที่ขยายความกว้างมากเกินไปทำให้ไม่เป็นไปตามเจตนาที่แท้จริงของผู้กระทำ ความผิดส่งผลให้ศาลตัดสินลงโทษไม่เหมาะสมแก่ผู้กระทำความผิดเพราะตีความตามคำนิยามไปแล้ว แต่ถ้ายกเลิกคำนิยามศัพท์เหล่านี้ไป ศาลและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างพนักงานอัยการและพนักงานสอบสวน ก็จะต้องทำหน้าที่รวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะได้ค้นหาความจริงว่าจำเลยมียาเสพติดไว้เพื่ออะไร

4. ควรยกเลิกข้อสันนิษฐานตามมาตรา 15 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 เพราะแม้ว่าในปัจจุบันจะมีการแก้ไขล่าสุดโดยการเปลี่ยนจากข้อสันนิษฐานโดยเด็ดขาดเป็นข้อสันนิษฐานให้จำเลยสามารถนำสืบหักล้างได้ก็ตาม แต่เนื่องจากการค้นหาความจริงในคดีนั้นเป็นหน้าที่ของศาล ไม่ใช่หน้าที่ของจำเลยที่จะต้องหาข้อแก้ต่างว่าตนเองเจตนาครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพไม่ใช่ครอบครองยาเสพติดเพื่อจำหน่าย เพราะตามระบบกฎหมายที่ประเทศไทยใช้อยู่เป็นการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐศาลเป็นผู้ค้นหาความจริง ไม่ใช่หน้าที่ของพนักงานอัยการหรือจำเลย

5. ควรเพิ่มบทบาทของพนักงานอัยการ เมื่อมีการแก้ไขให้พนักงานอัยการเป็นผู้ทำการสอบสวนคดีเอง พนักงานอัยการจะเป็นผู้ที่รู้ข้อเท็จจริงตั้งแต่เริ่มคดีรู้ทั้งข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับเรื่องที่จำเลยได้กระทำความผิด และข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับคน พนักงานอัยการย่อมเป็นผู้ที่รู้ว่าควรแก้ไขให้จำเลยกลับตนเป็นคนดีคืนสู่สังคมได้ ฉะนั้นแล้วควรกำหนดหน้าที่ให้พนักงานอัยการทำหน้าที่แถลงการณ์ปิดคดีโดยแถลงกำหนดอัตราโทษและเสนอต่อศาลเพื่อเป็นแนวทางและชี้แนะให้ศาลคำนึงว่าควรลงโทษจำเลยอย่างไรให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละคน

6. ศาลควรเพิ่มบทบาทของตนเองให้มากขึ้นเนื่องจากตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 228 และมาตรา 229 ของไทยก็ให้อำนาจศาลในการสืบพยาน อีกทั้งในกระบวนการพิจารณาศาลถือเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญ เป็นเสมือนหัวเรือใหญ่ในห้องพิจารณา ฉะนั้นศาลควรมีความกระตือรือร้น ในการสืบพยานเพื่อค้นหาความจริงให้ปรากฏมากกว่าการที่จะวางตัวเป็นกลางและปล่อยให้หน้าที่ในการสืบพยานเป็นหน้าที่ของโจทก์และหน้าที่ของจำเลย เพราะศาลเป็นผู้ที่จะตัดสินชี้ขาด ฉะนั้น ศาลก็ควรที่จะเป็นผู้สืบหาความจริงด้วยตนเองมิให้เพียงแต่รับพยานที่โจทก์และจำเลยหยิบยื่นให้เพราะนั้นไม่ใช่วิธีการค้นหาความจริงที่ถูกต้อง

บรรณานุกรม

- คณิต ฒ นคร. (2555). กฎหมายวิพิจารณาความอาญา (พิมพ์ครั้งที่ 8).กรุงเทพมหานคร : วิทยุชน.
- คณิต ฒ นคร. (25520). “อัยการกับการสอบสวนคดีอาญา.” วารสารนิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ปีที่9.ฉบับ2.น.134
- คณิต ฒ นคร. (2551). อัยการกับการสอบสวนคดีอาญา: ภูมิธรรมและบทบาทของพนักงานอัยการ, กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิทยุชน.
- ทิพย์วรรณ จันทนะ. (2556). มาตรการพิเศษในการตรวจสอบค้นหาความจริงในคดีอาญาเสพติด. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ธันท์รัฐ ธนกิจนรินทร์. (2555). การควบคุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ปทุมพร กลัดอ่ำ. (2533). การนำวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับในวิธีพิจารณาความอาญา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มาละตรี เสาศกนต์. (2555). ทิศทางความเป็นอำภคเตียของการสอบสวนและฟ้องร้องคดีอาญาในประเทศไทย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- รพีพร วัฒนะชีวะกุล. (2539). พยานหลักฐานประกอบ : ศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายคอมมอนลอว์ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี). กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ววิทย์ สุนทรเสถียรเลิศ. (2557). การเริ่มคดีอาญาโดยพนักงานอัยการ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- สัญญา ภูริภักดี. (2540). “บัญญัติมาตรฐานการกำหนดโทษผู้กระทำความผิดในทางอาญา (ยี่ต็อก).” รายงานส่วนบุคคลในการฝึกอบรมหลักสูตรผู้พิพากษาหัวหน้าศาล, น.8.
- สรรคชัย สุทธิคณิง. (2551). การนำเสนอข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ถูกกล่าวหาเข้าสู่คดีอาญา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- Andenaes Johanners. (1965). The genera Part of the Criminal Law of Norway.
- Bernd-Dieter Meier. (2009) Strafrechtliche Sanktionen 3 Auflage. Springer Berlin.
- Freckmann, (1999). A. and Wegerich, T. The German Legal System. London : Sweet and Maxwell.
- Jorg-Martin Jehle. (2005). Criminal Justice in Germany. Fourth Edition. Online Document. (Germany : Ministry of Justice),
- John H langbein. (1977). Comparative Criminal Procedure Germany. P.29
- Thomas Weigend. (1983). Sentencing in West Germany. 37, 63
- Wayne R. LaFave. (2000) Criminal Procedure. St. Paul [MN] : West group.,
- William G. Doerner. (1992). Introduction to Law Enforcement.,